

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

A Figueres | El Ministerio de Fomento no pagarà res del minisoterrament de la via del tren que eliminaria els dos passos a nivell urbans. Aquesta fórmula proposada per l'Ajuntament és la de «via en trinxera», que representa un parell de quilòmetres de via «rebaixada», amb uns 30 milions de cost. Madrid, a més de desentendre-se'n, torna a suggerir la solució *cutre* que ja es va descartar fa dècades: que en el pas de la carretera de Roses els cotxes passin per sota la via i, al dels Fossos, per damunt en una mena de pont de Scalextric (alcaldessa *dixit*). Fa mig segle que els passos a nivell de Figueres recorren allò de Sísif.

El Festival del Circ, que se celebra amb gran èxit a Figueres, enguany no s'ha pogut fer al Castell. Els militars han marcat territori —per dir-ho popularment—, i Genís Matabosch, director de l'esdeveniment, ho ha resumit: «El Consorci pot considerar una victòria que, tal com diuen, el pati d'armes no és lloc per a pallassades». Tots

els grups, menys el PP, volen que sigui de Figueres i no dels militars la decisió sobre els usos de la fortalesa.

A Bàscara | A Bàscara, el pas de camions fa dècades que és més que una nosa: és un problema. Hi ha hagut accidents mortals; travessar la carretera resulta temerari, etc. Una pancarta diu: «Això és un poble, no una autopista», i el seu alcalde afirma que «els polítics, i ja m'hi incloc, som tots una colla d'incompetents i ens haurien de fer fora a tots». El recent conseller i exalcalde de Figueres, que és al davant, ha pecat d'optimisme quan ha assegurat que els camions deixarien de passar pel poble en poques setmanes. En tot cas, els veïns, cansats de promeses, incompliments i deixadesa de l'administració de l'Estat, tallen la carretera una hora cada matí i una altra al vespre per pressionar per al desviament dels camions per l'autopista.

A l'Escala | A l'Escala han passat dos esdeveniments notoris. Un: l'Àrea Bàsica de Salut passaria a ser gestionada per una empresa privada, que en això serien pioners. És una de les conseqüències de l'afany de privatització que els ha agafat als administradors de la cosa pública perquè —diuen— la crisi els ha deixat sense diners. Ara bé, resulta que l'ABS de l'Escala en gestió pública costa 2.500.000 euros, i l'ofere-

ta rebuda de l'empresa privada és de 2.442.000. Molts es demanen si val la pena. Dos: l'Ajuntament ha pogut adquirir els terrenys de les Planasses, que després de la Guerra Civil havien estat expropiats i ocupats pels militars. El Consistori se'ls farà seus amb les imaginables contrapartides. És un espai que toca el mar i que, un cop retornat a l'existència civil, representarà una notable millora per al municipi.

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Les barraques vora mar, la memòria del benestar | Les barraques vora mar, les de s'Alguer o Aigua Xelida, per exemple, ens produeixen sempre un lleuger desassossec. Ens remetent a una vida primigènia, a una possible felicitat a l'aire lliure, que sabem que no viurem mai. Segurament per això ens fascinen. Des del nostre passat més immediat ens parlen de pesca, de xefles, de cançons i d'un cert cooperativisme en l'organització, primitiu però eficaç. En el nostre tram de costa

>> Anunci del Festival Internacional del Circ Ciutat de Figueres.

ESPECTACLES: amb animals, teatre musical
ENTRADES: 20€, 10€, 5€ i gratuïtes
ACTIVITATS: complementàries als espectacles
FIGUERES: la nova Capital del Circ
ORGANITZACIÓ: el Festival per tots els ciutadans
PREMSA: més de 200 mitjans de comunicació
NECESES: que necessitem: necessitem
MULTIMEDIA: mitjans digitals en format digital
ARXIU: d'activitats prèvies
BOTIGA: merchandising oficial

Entrades a partir de 10€

Festival Internacional del CIRC Ciutat de Figueres

Nou emplaçament Ampli aparcament

5 únics dies

23.000 espectadors Moltes Gràcies!

Del 21 al 25 de febrer 2013
www.festivaldelcirc.com

Gran Carpa Recinte Firal

El major esdeveniment circense a l'Estat · Grans Carpes del Recinte Firal de Figueres

en queden algunes d'essencials, gairebé canòniques, que es mouen entre un llimbs legal i un cert garbuix en la paperassa. Fins a mitjan segle XIX servien de magatzem per als ormejos de pesca i per a les pròpies barques. A partir d'aleshores, prenen una vida social vivíssima, comparable a la dels nostres casinos, cadascun en la seva mida corresponent, és clar, si em permeteu la hipèrbole. Encara ara mantenen tota mena de memòries: gastronòmiques, musicals, de la pesca tradicional.

Posem per cas la barraca de cala Estreta, cedida a l'Ajuntament de Palamós, després que l'Estat la cedís a la Generalitat. Una barraca ja referenciada el 1531 en documentació vinculada al castell de Vila-romà, en la qual s'esmenta que Bernat Simon hi tenia una «botiga». Sembla obvi que no era el mateix edifici que coneixem ara, però remarca que aquesta platgeta ha estat sempre un indret de refugi per als pescadors que voleiaven per la mar de les Formigues. Hi guardaven estris i hi menjaven, s'hi relacionaven.

De totes aquestes barraques del nostre litoral, en dóna explicació el llibre *Les barraques de pescadors de la Costa Brava*, del qual és coordinador el palafrugellenc Jordi Turró, i que edita la Fundació Ernest Morató, seguint en la seva tasca d'investigar i difondre tot allò que fundava i envolta el món

de l'havanera. És un llibre pulcríssim en l'edició, que ens presenta el passat i el present d'aquestes edificacions, les quals referencia en forma de fitxes. En queden entre 40 i 50, i probablement expliquen més de nosaltres que no pas d'altres històries més denses i espesses.

La Rodoreda, una prosa necessària

| No ens hem adonat i ja han passat trenta anys. Trenta anys que, vistos des de Romanyà, semblen molts menys. Com si tot hagués quedat aturat en l'orvell, macat, de les mimoses que donen pas a la ginesta, puntejant ambdues de groc el verd de les Gavarres. Feia dos anys que havia mort Josep Pla. Els dos grans prosistes catalans s'estaven a l'Empordanet i morien deixant presències irrealment palpables en cases d'entorn rural i en cementiris petits. Si en visites les tombes, poc hi veuràs de poètic o especial. La Rodoreda, a Romanyà; Pla, a Llofriu. Espais minsos, amb el xiprer pertinent, amb el cademat inoportú que ens barra l'entrada. Poques vegades els cementiris són humanitzats. Poques vegades ens hi podem sentir bé. La presència desconeguda ens aclapara. Però a Romanyà la serenitat és plena i, aquí, en aquesta petita pàtria, la Rodoreda hi va ser feliç, lluminosa i alada com la seva prosa. Una prosa necessària.

LA GARROTXA

joan sala

Aniversaris | Enguany se celebra el centenari del naixement del poeta Joan Teixidor, que fou un dels fundadors de la revista *Destino*, una de les més preuades que s'editaven en el país en els anys de la dictadura franquista. Va ser crític literari i artístic, va escriure llibres de viatge, però sobretot va fer poesia.

Es faran diferents actes durant tot l'any a Olot, la seva població natal, per recordar-lo: des de visites guiades a la ciutat per la relació que sempre hi va mantenir, fins a l'exposició que recorda la seva vida i obra, produïda per Arts Santa Mònica, així com l'edició de tota la seva obra poètica.

També durant el 2013 continuaran els actes per recordar el centenari de la presència de Creu Roja a la Garrotxa, fundada el 4 de desembre de 1912. Es podrà visitar fins a final de juny una exposició del fons d'art de Creu Roja de Catalunya, amb una selecció d'obres d'artistes remarcables. Una exposició itinerant per diferents pobles de la comarca, amb imatges dels darrers cent anys, aproparà la feina de la institució a tot el territori.

>> *Aigua Xelida.*

